

Ανεμοπετάλιο

Τόμ. 2, Αρ. 2 (2023)

Ανεμοπετάλιο

Δώδεκα χρόνων

Δημήτρης Κοσμόπουλος

doi: [10.12681/anem.36151](https://doi.org/10.12681/anem.36151)

Copyright © 2023, Δημήτρης Κοσμόπουλος

Άδεια χρήσης [##plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4##](https://plugins.generic.pdfFrontPageGenerator.front.license.cc-by-nc-nd4/#).

Δημήτρης Κοσμόπουλος

Ποιητής/δοκιμογράφος/μεταφραστής/διευθυντής του περιοδικού *Κριτήριο*

ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΩΝ

Στον Μίμη

I

Δώδεκα χρονών αγόρι, φεύγει από το σπίτι
κι ονειρεύεται έναν άγνωστο πλανήτη.
Για την θάλασσα πηγαίνει την πλατειά
Και τ' αστέρια σιγολάμπουν την κρυφή του ξενιτιά.

Δώδεκα χρονών σπουργίτι, άπλερο μικρό παιδάκι
πνίγεται από τις οθόνες, με τους φόνους, το φαρμάκι.
Και πετάει μέσα στο κρύο, ψάχνει έναν τρόπο
να 'χει την χαρά για ήλιο, την αγάπη τόπο.

Τον κουράζουν οι δασκάλοι, μπόρα τα κατεβατά
άψυχοι αριθμοί και λέξεις, ψεύτικα γραπτά
κι όλο φεύγει και πετάει προς της θάλασσας τα μέρη,
στον ορίζοντα μαντεύει όσα στην ψυχή θα φέρει

κάτι μυστικό και σπάνιο που όλο τον τυλίγει.
Νοιώθει το κορμί του δέντρο, φυλλωσιές ν' ανοίγει.
Παίρνει το ποδήλατό του και στην θάλασσα βολτάρει
τα καράβια χαιρετάει, ψάχνει να σαλπάρει.

II

«Η Αθήνα», λέει «με πνίγει κι η Θεσσαλονίκη γκρίζα
σε μια χώρα γερασμένη, λυπημένη, δίχως ρίζα
μα στα μέρη μου έχει ακόμα ψάρια και πουλιά
και στα φύκια βρίσκω κήπους με τον σκύλο μου αγκαλιά.

Οι γονείς μου ανησυχούνε με τα ζώα όταν μιλώ

σαν φωνάζω ότι ακούω μες στα δέντρα σιγαλό
των παλιών ανθρώπων κλάμα και μουρμουτητά
κι επιμένουνε πως είναι όλα μετρητά.

Τα κορίτσια τα καημένα, μου την σπάνε πιο πολύ
φέρονται σαν τις μεγάλες και ζητάνε ένα φιλί
όπως σε ταινίες της πλήξης, σε σειρές της σιχασιάς
κι όλο και ποστάρουν σέλφικς της ξετσιπωσιάς.

Φώτα των φροντιστηρίων, του σχολείου φασαρία
το λαχάνιασμα, οι γλώσσες, φυσική και ιστορία
κι αχ!, οι φίλοι μου όλη μέρα με τα κινητά στο χέρι
πώς να δούνε στα κομπιούτερ του εσπερινού το αστέρι.

Με τους ποταμίσιους ίσκιους μες στον άγριο καλαμιώνα
μια καλύβα έχω στήσει, να περάσω τον χειμώνα
ενυδρίδες και βατράχια, δακρυσμένοι πελαργοί
προς μίαν άνοιξη μου δείχνουν όλα - έρχεται γοργή.

Και το καλοκαίρι -Θέμου!- στου γιαλού την αμμουδιά
το καράβι μου θα φτιάξω με τα αμίλητα παιδιά.
Θα το λεν: “Φτερό του ανέμου” και θα έρθουνε και κείνα
σε ένα μακρινό ταξίδι, στ’ ουρανού την άγια Κίνα».